

Lucie Krystlíková
ilustrace Markéta Šmalcová

Pohádkový týden

bambóok

Lucie Krystlíková
ilustrace Markéta Šmalcová

Pohádkový týden

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Lucie Krystlíková

POHÁDKOVÝ TÝDEN

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9137. publikaci

Ilustrace Markéta Šmalcová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2024

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Markéta Šmalcová, 2024

ISBN 978-80-271-7001-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5039-7 (print)

OBSAH

O zbloudilé bludičce Vilemíně	7
Jak švec Verpánek vytrestal marnivou kněžnu	17
Jak dráček Bucínek s přáteli doběhl draka	25
O duhových hodinách	31
Jak se lakomý rychtář polepšil	40
O houslích víly Teolíny	49
O zlém knížeti Adalbertovi	56

O ZBLLOUDILÉ BLUDIČCE VILEMÍNĚ

Hrnčír Kuba se chystal ke spánku, když zvenku uslyšel slabounké naříkání. Vyšel před chalupu, kterou měl na kraji lesa, a co nevidí? Na lavičce sedí schoulená dívka a pláče. Zdála se mu zvláštní. Vlasy jako by jí zářily.

„Ale, ale, kdo to tu naříká?“ řekl klidným hlasem.

Děvče se leklo a vyskočilo. Už už se chtělo dát na útěk, ale Kuba ji uklidnil: „Mě se bát nemusíš. Jsem hrnčír Kuba. A kdo jsi ty?“

Dívka se třásla a v očích se jí leskly slzy. „Já, já nevím, kdo jsem. Nic si nepamatuji,“ řekla a opět se dala do pláče.

„Tak zle snad nebude. Pojd', vyspíš se u mě v chalupě a zítra třeba na něco přijdeme.“

Kuba děvče uložil do postele a sám si lehl na lavici k peci. Sfoukl svíčku, ale ne a ne usnout. Díval se do stropu a říkal si, co je to děvče asi zač. Najednou si všiml, že dívčiny vlasy opravdu září. Zdálo se, že ta záře slábne, ale i tak to bylo podivné. Jak tak přemýšlel, zmohl ho spánek.

Probudil se s prvním slunečním paprskem. Nejprve nerozuměl tomu, proč spí na lavici u pece, ale hned

si vzpomněl na svou večerní návštěvu a podíval se směrem k posteli. Teď teprve viděl, jak je dívka krásná. Vzpomněl si, že se mu zdálo, že jí večer zářily vlasy, ale to se mu asi opravdu jen zdálo. Potichu vyšel z chalupy pro vodu ke studni.

Když se vrátil, seděla už dívka na posteli a zeptala se: „Co tu dělám? Jak jsem se tady ocitla?“

Kuba se usmál: „Včera večer jsem tě našel plakat před chalupou. Říkala jsi, že nevíš, kdo jsi. Už sis vzpomněla?“

Děvče zavrtělo hlavou: „Ne, nevím, kdo jsem, ale asi se jmenuji Vilemína. V noci se mi zdálo, že tak na mě někdo volal. Co jen budu dělat?“ Oči se jí znovu zalily slzami.

„Tak už neplač. Vidíš, aspoň máš jméno. Však něco vymyslíme. Zajdu do města. Třeba už tě někdo hledá. Uvidíš, že to dobře dopadne. Zatím můžeš zůstat u mě,“ řekl Kuba.

A jak řekl, tak udělal. Vypravil se do města. Tam se vyptával, ale nikdo dívku jménem Vilemína nepostrádal. S nepořízenou se tedy vrátil domů.

Otevřel dveře chalupy a nestačil se divit. Takhle poklizenou chalupu už dlouho neměl. Děvče sedělo na lavici u pece a spravovalo mu košili. Trochu se začervenel a smutně se usmál. Věděl, že ji nepotěší.

„Zdravím tě, Kubo. Dozvěděl ses něco?“ zeptala se Vilemína.

Kuba zavrtěl hlavou, ale když viděl dívčino zklamání, rychle dodal: „Neboj se! Nevyšlo to dnes, vyjde to zítra. Budu chodit po okolí tak dlouho, dokud nezjistím, kdo jsi.“

„Přece ti nemůžu být na obtíž. A možná se ani nemenuji Vilemína. Kdo ví?!“

„Ať už jsi Vilemína, nebo ne, nějaké jméno potřebuješ. Vilemína je krásné jméno, tak proč by ses tak nemohla jmenovat? Však my už se tu v chalupě nějak srovnáme. S tím si starosti nedělej.“

Dny ubíhaly jako voda. Kuba vyráběl hrnečky a Vilemína je zdobila. Spolu pak chodili po trzích v kraji. Vilemína prodávala hrnečky a Kuba zatím chodil po

městě a vyptával se, jestli se v okolí nepostrádá nějaká dívka. Také doufali, že Vilemínu někdo na trhu třeba pozná. Ale marně.

Jednou večer nemohl Kuba usnout. Vyšel před chalupu a sedl si pod jabloň. Díval se na měsíc a přemýšlel o Vilemíně. Najednou ho z přemýšlení vyrušilo tichounké špitání. Otáčel se kolem sebe, ale nikoho neviděl. Zvedl se a šel směrem k lesu. Špitání sílilo a mezi stromy zahlédl i nějaká světýlka. Došel až k mýtině a schoval se za strom. V tu chvíli se na mýtině objevily čtyři dívky se zářícími vlasy. Byly krásné, až zrak přecházel. Byly tak krásné jako... jako Vilemína. Zůstal potichu schovaný za stromem a pozoroval ta podivná zářící stvoření.

„Kdepak je asi naší sestře konec?“ vzdychla jedna z krasavic.

„Kdo ví?! Něco mi říká, že je Vilemína blízko,“ pronesla druhá.

Jakmile Kuba uslyšel Vilemínino jméno, vkročil na mýtinu a pozdravil: „Přeji pěkný večer!“

Dívky se polekaly, zahalily se do svých šátků a byly tytam.

Překvapený Kuba zíral na místo, kde ještě před chvílkou stály dívky, a nevěděl, jestli se mu to všechno jen nezdálo.

Cestou k chalupě přemýšlel, jestli Vilemína, o které mluvily, je skutečně ta jeho Vilemína. Došel do chalupy